

Ölmüş evlatları arasında Safa'dan Merve'ye koşar gibi çaresiz

Esra Elönü

<http://www.haber7.com/yazarlar/feridenin-gunlugu/2627378-olmus-evlatlari-arasinda-safadan-merveye-kosar-gibi-caresiz>

Ölmüş evlatları arasında Safa'dan Merve'ye koşar gibi çaresiz

Efendim,

Sana bu mektubu, oğlum İsmail'in kalemiyle yazıyorum. Onun elleriyle yazmak isterdim efendim. Onunla aynı kaleme tutunup sana yazmayı hayal ederdik...

Efendim ben İsmail'ini kaybetmiş Hacerim. Ben ölmüş evlatları arasında Safa'dan Merve'ye koşar gibi çaresiz, Hacer. Efendim..

Şimdi sana tutunup yürümeye başlayan bir Hüseyinim var. Evlatlarına bayramlık almaya giden ve bir daha dönmeyen şehit anneden bana emanet 4 yetim var evimde.

Efendim, öyle güzeller ki, öyle güzel gülüyorlar ki yüzüme, onların bayramlığı benim şefkatim. Annelerini özlediklerinde sırayla kokluyorlar örtüsünü. Sırayla okuyorlar Fatihalarını. Efendim, onlar bana emanet. Ah! Yetim kalbi, oyasından gözyaşı süzülen bir örtü gibi narin. Bazen aralarında konuşuyorlar, şahit oluyorum ben şahit olduğca, anneleri şehit oluyor ve cennete şehit anneler yağıyor biliyorum.

Öyle bir yokluk ki efendim, Tencerede kaydattığım taştan mezar taşı yapmışım, öyle bir yokluk ki efendim aynı tabuta üç ceylan sığdırmışım.

Öyle yokluk ki efendim, hepsinin son nefesi kırılmış penceremde buhar. Ve öyle yokluk ki efendim gözyaşımın dudaklarını ıslatıp cennete uğurlamışım.

Efendim, bizim de vatanımız vardı. Bizim de zaferlerimiz, misafir dönüşü omuzlarımızda uyuyakalan evlatlarımız vardı.

Bir tarafımızda Âmine anneler vardı evlatlarından Emîn, bir tarafımızda merhamet emziren Halime anneler vardı.

Sofralarımızda eksilmeyen tabaklar , eve sağ dönen babalarımız vardı. Ve bizim de camiler arasında Ramazanı müjdeleyen vurulmamış mahyalarımız vardı.

Efendim, şimdi seni göremeden eve dönmüş Üveysin hüznü var yüzümüzde.

Şimdi, Kuşlarla saf tutup ezberledikleri Fatihayı annelerinin ardından okuyan yetimler kaldı.

Şimdi vatan toprağı gibi sarıldığımız Ensar kardeşlerimiz bize teselli. Bu Ramazan İsmail'i olmadan ilk orucunu tutmuş Hacerim.

Biliyorum ki hüznün orucundaki bir annenin iftar sevincidir evladının şehadeti.

Efendim, biz terk etmedik biz hicret ettik. Biz sitem etmedik dua ettik. Ve biz merhameti Hira olan kardeşlerimize sığındık. Bir sabrımız bir kardeşlerimiz bir de şükür secdemiz yanımızdaydı.

Sen ki veda tepelerinde seni bekleyen Ensar'ın sevinciydin. Biz de bir gün vatanımıza geri dönüp vefa tepelerinde buluşacak olan mazlum ümmetiniz.

Efendim sen giderken bizi birbirimize emanet ettin. Yetimler bize emanet, kardeşlik bize emanet, söz bize emanet, biz Ensar'a emanet. Ya Resullallah Lailaheillallah de diyerek cennete uğurladığımız ceylanlarımız da sana emanet. İsmaillerin yarasını Hacer gibi, anne gibi saracak Emin sensin.

Bugün Ensar kardeşlerimizin yüzlerindeki orucu okudum efendim.

Orucun yüzüne benzeyen o masum simaları okudum efendim. Oruç, mazlumu kırmamaya yemin demektir. Oruç, kardeşliğe sadık kalma yemini. Oruç nefsimizi dağlama yemini.

Ramazan, garipleri unutturmeyen merhamet mevsimi.

Efendim. Ben İsmailini toprağa vermiş Hacerim. Bu mektubu onunla yazmayı hayal etmiştik. O sana, Halep sokaklarına kedisi “ Garib”i nasıl bıraktığını ve nasıl kaybolduğunu yazacaktı. Ben de sana kendi garipliğimi.

Efendim Bilmem ki onu şehadet kadar güzel çağırabildim mi, onun o cennet gölgesi gövdesini vatan toprağı kadar güzel sarabildim mi, alnındaki o şehadet terini hilal kadar güzel silebildim mi .?

Efendim..

Evet buruk içim, her yanım hüznün ikizi. Tek tesellim, bu rahmet ayında çöl sessizliği olan kalbimiz, iyiliğe ve iyi insanlarla karşılaşmaya niyet etti. Senin merhametinin gölgesini giyindik üzerimize bekliyoruz. .. Bekliyoruz efendim bugünlük bu kadar seninleyim.